

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.**, bývajúcej vo Z., zastúpenej JUDr. R., advokátkou so sídlom vo Z., proti žalovanej **S., s.r.o.**, so sídlom vo Z., IČO: X., **o nahradenie prejavu vôle s uzavretím kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 8 C 253/2005, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2.oktobra 2008, sp. zn. 17 Co 175/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom zo 16. augusta 2006 č.k. 8 C 253/2005-33 zamietol žalobu o nahradenie vôle žalovanej s uzavretím zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. 1 s príslušenstvom, nachádzajúcim sa vo Z., zapísaného na liste vlastníctva. č. X., katastrálne územie M. a žalovanej priznal náhradu trov konania 3 327 Sk. Z odôvodnenia vyplýva, že žalovaná úspešne vzniesla námietku premlčania práva o nahradenie prejavu vôle na uzavretie právneho úkonu, vychádzajúc zo zistenia, že nebohý manžel žalobkyne a žalobkyňa ako nájomníci bytu najneskôr 21. februára 1997 požiadali podľa § 29 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej tiež zákon č. 182/1993 Z.z.) o prevod vlastníctva bytu spoločnosť B., s.r.o., k prevodu bytu v dvojročnej lehote od podania žiadosti nedošlo, a preto 22. februára 1999 začala plynúť všeobecná 3 ročná premlčacia doba, v ktorej mala žalobkyňa možnosť domáhať sa pred súdom nahradenia prejavu vôle žalovanej s uzavretím zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Žaloba o nahradenie prejavu vôle bola podaná 30. decembra 2005, potom čo márne uplynula premlčacia doba (22. februára 2002), žalovaná sa premlčania účinne dovolala, preto súd žalobu zamietol podľa § 100 ods. 1, 2 Občianskeho

zákonníka a § 101 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 2. októbra 2008 sp. zn. 17 Co 175/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Stotožnil sa skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci. K odvolacím dôvodom uviedol, že ustanovenie § 100 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka stanovuje výnimky z práv, ktoré sa premlčujú. Nepremľujú sa vlastnícke právo ako aj práva, ktoré z vlastníckeho práva vyplývajú, alebo s ním súvisia. Žalobkyňa sa ale domáhala nahradenia prejavu vôle žalovanej k prevodu vlastníctva bytu, na ktorý sa vzťahuje špeciálna právna úprava (zákon č. 182/1993 Z.z.), ktorá určuje lehotu na usporiadanie právnych vzťahov dotknutých subjektov z hľadiska vybavenia žiadosti o prevod vlastníctva bytu s možnosťou súdnej ochrany v konaní o nahradenie prejavu vôle predávajúceho. Nepremľateľnosťou práva na nahradenie prejavu vôle predávajúceho by sa nenaplnil účel vyššie uvedenej špeciálnej právnej úpravy. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že odvolací súd pri posúdení otázky premlčania uplatneného nároku konal v rozpore s platným právom, a svojím postupom jej odňal možnosť konať pred súdom. Bola toho názoru, že na prevod vlastníctva bytu sa premlčanie nevzťahuje, a preto nemohla začať plynúť premlčacia doba. Ďalej uviedla, že predmetný byt prešiel do vlastníctva obce – Mesta Zvolen, a preto sa nemohol stať predmetom privatizácie štátneho podniku B., š.p. a následne byť prevedený do majetku spoločnosti B., a.s. a v konečnom dôsledku prejsť do vlastníctva žalovanej.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (viď § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred

súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňa vlastnou interpretáciou právnych noriem (najmä § 29b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z.z.) v dovolaní dospela k záveru, že právo na prevod bytu jej zostalo zachované (t.j. nedošlo k jeho premlčaniu), a preto rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych

skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p., lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyne, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2009

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková